

Handen och Håret
20.03 – 04.07.21
Inez Jönsson & Dina Isæus Berlin
Text av: Saskia Neuman

En början till en text om två konstnärer; Inez Jönsson och Dina Isæus-Berlin. En början till en text om deras gemensamma utställning, Handen och Håret, på Fullersta Gård.

I dialog med konstnärerna blir det tydligt för mig hur olika de är, både deras personligheter och konstnärliga praktik. Mycket skiljer sig åt; hur de arbetar, deras materialval när de skapar, men även deras val av ord, hur de beskriver sina konstnärskap, till och med deras kroppsspråk. Dina Isæus-Berlin gestikulerar, det finns en iver och hänförelse i hennes röst som man upplever ända in i duken. Hon beskriver processen inför valet av titeln på utställningen, *"Vi diskuterade titel länge. Det fanns många ord som förenade oss, men det flesta fick oss att låta som två modernistgubbar. Vi ville ha en titel som hade lite humor"*. Inez Jönssons ton, inte helt olik hennes verk, är lugn, nästan stoisk. Hon väljer varje ord, varje mening, varsamt. När jag frågar henne om titeln på utställningen får jag ett poetiskt, nära kryptiskt svar; *"Handen och håret är verktyg, material och motiv"*.

När jag ber dem reflektera över varandras arbete nämner Dina den amerikanska målaren Agnes Martin, som varit otroligt viktig för henne; *"vissa av Inez arbeten tycker jag vibrerar på samma sätt som Agnes Martins verk gör"*. Dina, fylld av klokhet och kontemplation, beskriver Inez konstnärskap med en otrolig klarhet; *"Inez verk är fyllda av en inneboende rörelse men är samtidigt helt stilla. Hennes arbete befinner sig i en av måleriets grunddiskussioner, den om material och bild, om det konkreta och det piktoral"*. När jag pressar Inez på hur hon förhåller sig till sitt arbete svarar hon; *"I ordlösheten ryms också det taktila. Jag som rör mig i mötet mellan måleri och hantverk hittar ordlösheten i den praktiska kunskap som lämnats vidare genom arbetet med händerna, handarbete"*. Inez beskriver Dinas konstnärskap med ett balanserat, visuellt språk, *"Dinas arbete får mig att tänka på frusna tecken, men samtidigt fart, kalligrafi och rörelse"*.

Fullersta Gård har haft en inverkan på hur konstnärerna närmat sig utställningen. Både Inez och Dina beskriver hur rummen känns lustfyllda och att arkitekturen uppmanat dem att tänka mycket på installationen. *"Möjligheten att röra blicken från rum till rum och låta scener dyka upp och försvinna"* var en återkommande tanke hos Inez. Hon beskriver hur *"det är svårt att inte bli medveten om omgivningen runt Fullersta gård, den letar sig in i rummen tillsammans med ljuset, och kommer hinna förändras när årstiden går från tidig vår till sommar"*. Hon fortsätter, *"I ett av mina verk, som består av flera vävar i jute och furu, kommer träet mörkna i solen och färgerna förändras"*. Dina instämmer, *"Fullersta Gård har funnits med mig när jag gjorde de här verken, vare sig jag ville det eller inte. Rummen har en egen karaktär och kakelugnarna är som plats-specifika verk som helt dominerar de mindre rummen. Jag ser husets påverkan i både skala och färg, även om det inte var något jag medvetet sökte."*

Under ett ateljébesök hos Dina talade vi mycket om humor och distans i samband med skapandeprocessen. Det vill säga hur konstnären tacklar sitt arbete, tar sin praxis på allvar. Med precision uttrycker Dina hur viktigt det är att unga konstnärer har en vision som sträcker sig bortom en utställning. Ett konstnärskap är ofta ett liv. Humor och samspel mellan två konstnärer reflekteras i titeln på utställningen, i samarbetet, men även i konstnärskapen.

Hur ser de på dialogen och samarbetet mellan deras två konstnärskap? Dina svarar, *"Dialog är ju ett ord som spänner så brett, jag kan till exempel se det i ljuset av en målnings inre logik, där dialogen mellan olika ytor, texturer och markörer är ett viktigt element, liksom en större bild så som en utställnings dialog med yttre influenser"*. För Inez handlar samarbetet om tempo och samspel mellan hennes och Dinas konstnärskap; *"jag har tänkt mycket på Dinas sätt att jobba med ljus, kontraster och tempo, (högt tempo!) som stannar upp i hennes målningar som i en frusen rörelse och drar tankarna till tecken och kalligrafi. Det finns både likheter och olikheter mellan oss."*

Inez talar mycket om material som uttryck. Innan själva skapandeprocessen tar fart måste hon välja sitt material, eftersom det har en stor betydelse i hennes konstnärskap. Man fascineras av hur material som jute och tagel är ett av flera uttryck för renhet, en purism som översätts från verken in i betraktaren. Mänskliga yttringar i verkens inte helt raka linjer gifter sig med poesin Inez skapar. Barriärer bryts i Inez verk. Genom att återbesöka hantverkstraditioner och få inspiration från naturen, porträtteras hennes vilja att skapa exakta linjer i en mindre perfekt värld. Inez skildrar sin och andras sårbarhet i sina verk genom att syna det mindre perfekta runt omkring henne. Relieferna blir som speglar för betraktaren att se sig själv och sin omgivning i. *"Relationen till naturen går via mina material som jag vill visa upp i sin egen rätt, som porträtt av sig själva. Samtidigt är det viktigt att göra materialen till mina egna genom att bearbeta och ordna dem"* säger hon.

I sitt måleri söker Dina efter rörelser med nerv som har möjligheten att förmedla energi. Gesterna, uttrycken på ytan, är i direkt korrelation till Dina, hennes kropp, kunnande och sinne. Precis som med dessa linjer, de svävande gesterna på pannån, kan betraktaren uppfatta narrativet i Dinas verk som cykliskt, konstant loopat. Språk är någonting som Dina refererar till när hon svarar på hur hon förhåller sig till narrativ som koncept. Hon menar att språket kan vara väldigt närvarande i konkret, non-figurativ konst *"bland annat i upprättandet av olika ytors förhållningssätt till varandra. Ordlöshet är för mig inte avsaknad av språk, utan är snarare att neka narrationen. Berättelsen, orden, är så starka att det ofrånmöjligen drar betraktaren från synintrycket."* Dinas övertygelse är i sig fällande och genomsyrar hennes verk. Måleriet talar, man ser och känner en berättelse, utan att behöva faktiska ord eller beskrivande text som drar betraktaren ifrån verket, från synintrycket. Dina skapar i ordlösheten men verken är allt annat än utan ord. Hon beskriver omöjligheten i att *"tänka och uppleva samtidigt"*, hon skapar magi genom att undvika berättandet. Dina säger *"att undvika berättelsen håller betraktaren kvar i verket"*. Fast, i sitt måleri iscensätter hon en grund för betraktaren att skapa en egen tolkning, ett narrativ och en berättelse som låter känslor projiceras på ytan. Upplevelsen äger rum, det är som om en ny känsla slår sig fast med varje penseldrag, och en ny berättelse får sin början.